

Universitätsbibliothek Paderborn

**Theses Theologicæ In quibus exhibentur quædam
Observationes circa aliquot ex LXV. Propositionibus A SS.
Domino Nostro Innocentio XI. Condemnatis**

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1684?]

Conclusio Quinta. Propositiones negantes necessaria necessitate medii præter ea quæ viribus naturæ haberi possunt, mirè consentiunt doctrinæ, quâ dicitur omnibus omnino dari gratiam sufficientem.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10671156-1

mantur; quidam enim melius intelligunt notam unitatis sive consensus populum; & alii forte percipiunt facilius notam Catholicismi sive universalitatis. Contingit præterea non nunquam ut omnes notæ simul, quibusdam persuadant quænam sit vera Ecclesia, ubi quedam seorsim non persuaderent, quis scilicet illas non satis percipiunt. Hec de notis Ecclesiæ. Quoad instructionem de motivo fidei docendum est; motivum esse primam veritatem, id est, veracitatem ipsius Dei, quâ nulla major vel cogitari potest. Docendus ergo populus ex notis Ecclesiæ constare, quod nostra sit vera Christi Ecclesia, Firmamentum & Columna Veritatis, adversus quam portæ inferi non prævalebunt: hanc vero nostram Ecclesiam, hæc illave tradere ut per Apostolos accepta à Deo; qui cùm sit omniscius, in iis quæ Ecclesiam docuit falli non potest; & cùm sit summè bonus sive infinitè perfectus, in iis quæ Ecclesiam rursus docuit fallere sive decipere non potest; cerram proinde esse fidem nostram quæ pro motivo habeat autoritatem divinam, quatenus credenda revelavit Ecclesiæ.

C O N C L U S I O Q U I N T A.

Propositiones negantes necessaria necessitate medii præter ea quæ viribus naturæ haberi possunt, mirè consentiunt doctrinæ, quâ dicitur omnibus omnino dari gratiam sufficientem.

IN Thefibus defensis hoc anno 27. Januarii Conclusione nona ostendimus, propositiones minuentes, & portissimum negantes obligationem exercendi actus supernaturales Fidei, Spei, & Charitatis, mirè consentire doctrinæ Adversiorum, afferenti gratiam requiri ad libertatem, nunc ostendendum quod eorumdem doctrinæ dicenti omnibus dari gratiam sufficientem, non minus consentiant propositiones negantes quidpiam esse creditu necessarium necessitate medii præter unum Deum, sive præter illa quæ ex testimonio creaturarum habentur. Clarum namque est, si creditu necessarium necessitate medi sit, ex. gr. Mysterium Incarnationis & SS. Trinitatis; illis quibus Mysteria illa non sunt revelata vel annuntiata, ut ex. gr. Americanis, per quindecim saecula defuisse auxilium propriè loquendo sufficiens ad salutem. Hinc factum videtur, ut illi adversus quos agimus nihil dicerent creditu necessarium necessitate medii, nisi quod sine revelatione aut annuntiatione (prout distinguitur contrà testimonium quod habetur per cœlum, terram, & similes creaturas) potest à qualibet adulto cognosci.

Sed quid de parvulis dicent, quibus ante adultam ætatem necessitate medii necessarium est Sacramentum Baptismi? Quomodo illi habent auxilium sufficiens ad salutem, si Baptismus ipsis vel administrari non posse, vel ut posse, non velint qui possunt? Respondetur, negare quidem non esse auctos necessitatem Baptismi; sed negant parvulos sine Baptismo decedentes pati ulrum dolorem aut tristitiam: quin imò nonnulli istorum Theologorum in predictos parvulos benevolentiores, ut putant, ita suam ad eos benevolentiam extendunt, ut afferere non dubitent, eos futuros post judicium beatos naturæ beatitudine: atque ita in effectu, ut dicitur, negant parvulus illis ante Baptismum morientibus defuisse auxilium sufficiens ad evadendum pœnam infernalem, & similiter negant defuisse auxilium sufficiens pro adipiscenda beatitudine naturali. "Quod si ab illis, Theologis (inquit Conrius de Statu Parvulorum) qui à parvulis removent omnem pœnam sensibilem, queratur, quomodo ausi sint Augustinum, cuius doctrina contrà Pelagianos toties à Sede Apostolica probata fuit, prorsus in hac quæstione deserere eiique aperte contradicere; respondent intrepide sententiam Augustini esse duram valde ac rigidam, ipsumque in unum extremum declinasse, fugiendo alterum Pelagianorum,

„ ut

, ut ab eis longissimè recaderet. „ Ita Conius de illis Theologis. Putant ergò Theologi isti se erga illos parvulos mitiores esse , quam sit Augustinus ; prout putant se mitiores esse erga adultos , dum negant eis quidpiam creditu necessarium ad salutem præter Deum unum , eumque ex testimonio creaturarum cognoscibilem : verùm sicuti per hanc suam sententiam de creditu necessariis necessitate mediis , multis proculdubio Pastoribus , aliisque instructoribus occasionem dederunt ut reliqua necessitate mediis creditu necessaria omnino negligenter , vel minus sollicitè inculcarent; ita censendum quod antedicta eorum sententia de parvulis fine baptismo morientibus verosimiliter multis dederit occasionem , ut ubi fama Matris , aut fortasse etiam Patris ratione fornicationis commissæ periclitabatur , abortum longè facilius procuraverint , aut pro baptismo foetus minus fuerint solliciti , persuasi quod equidem foetus , non esset futurus in pñnis inferni : vel , ut alii , futurus esset in beatitudine naturali. Etsi multi occasione accepta ex hac Theologorum sententiâ , verisimiliter prolapsi sint in mala prædicta , & insuper in quedam alia , ex. gr. concernentia actum conjugalem , ubi mulier existimat passura abortum priusquam foetus possit baptizari ; non illi equidem sententiaz isti (quod ex Scriptura Sacra & Augustino facilè foret) refellendæ immorari. Non possum tamen omittere argumentum unicum ex ratione ductum adversus illos , qui dictos parvulos nullo dolore aut tristitia affici dicunt : nam aliorum sententiam de beatitudine naturali istorum parvulorum , non magis quam campos Elisios Poëtarum refutare intendimus. Argumentum hoc est. Animarum post hanc vitam tanta erit vis voluntatis , quanta intellectus : tanta vero erit intellectus , ut percipient iustitiam extremi judicij , tam pro electis , quam contra reprobos. Cognoscent ergò merita electorum , & quod illis decernetur in præmium : cognoscent simul etiam demerita reproborum & quod in illos statuetur supplicium. Ex quibus ulterius collige quam multa anima cognoscet post hanc vitam , potissimum circà præmia & supplicia : quandoquidem omnes actus , & reliqua quæ electis per totam æternitatem obvenient , illis erunt in præmium : & similiter omnes actus & reliqua quæ reprobis per totam æternitatem accident , illis erunt in supplicium. Maxima proinde debet esse post hanc vitam vis animæ ad intelligendum , nec minor erit ad amandum ; maximâ proinde vi ac ardore animæ parvulorum proficiuntur objecta concupiscentiarum per totam æternitatem : aberit namque omnis caritas , sive casta Dei dilectio , sicut aberit omnis gratia Christi. Jam vero animæ , concupiscentiarum objecta quibus tanto ardore totâ æternitate inhiabunt , nunquam affequentur ; tanto proinde dolore ac tristitia afficietur anima carens objectis concupitis , quanta est cupiditas ac ardor , quibus ea concupiscit. Concluditur ergò quod vel ex hoc solo fieri nequeat , quin animæ istorum parvulorum sint in doloribus ac tristitiis æternis gravissimis. De pœnâ damni & cå quâm ordinariè vocant pœnam sensus , pauca haec ex Scriptura S. & Augustino: "Venturus est Dominus , inquit hic , & judicaturus de vivis & mortuis , sicut Evangelium loquitur , duas partes facturus est , dextram & sinistram. Sinistris dicturus: ite in ignem æternum , qui paratus est diabolus & Angelis ejus. Dextris dicturus: venite benedicti Patris mei , percipite regnum quod vobis paratum est ab origine mundi : hanc regnum nominat , illam cum diabolo damnationem. Nullus relictus est medius locus , ut ponere queas infantes. „ Aug. serm. 14. de verbis Apostoli c. 3.

CON-